Etapa II-a a concursului aviatic al Micii Inţelegeri

Cel mai mare concurs aviatic pe care l-am avut în estul continentului a atins eri Capitala noastră.

Timpul cu totul nefavorabil a obligat pe organizatori să reţie toţi concurenţii la Zlin alaltăeri.

Plecaţi eri dimineaţă la ora 6 din oraşul lui Bata, concurenţii au atins rând pe rând: Uzhorod-Cluj-Bucureşti.

La Uzhorod singurul concurent lipsă, a fost confratele nostru d. Virgil Kerciu. In urmă s'a aflat că a aterizat în Polonia.

LINDBERG

La Cluj, organizarea pazei a lăsat de dorit. Publicul a circulat printre avioane. Din cauza aceasta s'au înregistrat câteva incidente. Astfel un copil cu bicicleta a căzut peste ampenajul unui concurent ceh stricându-i-l. Pe urmă inginerul Lindner, român, pornindu-şi motorul, din nebăgare de seamă a dat peste avionul din faţă, care s'a întâmplat să fie al compatriotului Ionescu, scoţând din concurs, avionul.

După ce concurenţii începuseră decolarea spre Bucureşti, a aterizat şi celebrul aviator american colonelul Lindberg. In trecere dela Moscova prin Odesa către Praga, eroul Atlanticului a făcut noaptea trecută escală la Cluj. Entuziasmat de desfăşurarea concursului si modest, a refuzat orice onoruri.

SOSIREA PE AEROPORTUL BANEASA

Un public numeros a înţeles să sublinieze prin prezenţa sa importanţa acestei deosebite manifestaţiuni a aviaţiei din cele trei ţări ale Micii Inţelegeri.

Oficiul de gazdă l-au îndeplinit d. g-ral Negrescu, directorul general al aerului, c-dor Andrei Popovici, directorul general Lares, Eugen Nasta, secretarul general F.A.R.R.; comandor Linteş; profesor Ghermani; d-ra Marina Ştirbei; av Gh. Balş şi alte personalităţi din lumea noastră aviatică.

Comisari de control erau ing. Polack, din partea Cehoslovaciei; ing. Radu Costescu, din partea F.A.R.R. şi ing. Marcovici, pentru Iugoslavia.

PRIMA ATERIZARE, PRIMA SENZAŢIE

Aproape de ora 5 îşi face apariţia prima siluetă pe întinsul cerului, o siluetă foarte... aerodinamică, evident. Este avionul nr. 1. Frim.

Avionul Nurdi, cel mai rapid din concurs vine glonţ la aterizare. Dar trenul de aterisaj escamotat, adică strâns sub aripi, întârzie să apară. Vrea să facă oare Frim o trecere în rasmote spre a epata publicul?, se întreabă cunoscătorii. Nu. Frim aterizează magistral, însă pe burtă şi îşi strică uşor aparatul.

Explicaţia îşi găseşte două versiuni imediat. Una a lui Frim. Trenul de aterisaj nu a vrut să iasă, din cauza roţilor prea umflate cari s'au înţepenit în locaşul lor. Dar competenţele au replicat: un aviator într'o astfel de împrejurare mai încearcă odată, şi încă odată, nu vine glonţ la aterisare. Aşadar Frim a uitat să-şi scoată trenul. Se poate. Lucrul s'a mai întâmplat şi în ... famili mai nobile, chiar avioanelor cu pasageri.

In cronicari obiectivi am căutat să expunem ambele versiuni.

PLOUA CU AVIOANE

Al doilea, aproape concomitent, aterizează Matei Ghica Cantacuzino. Pe urmă vin avioane multe. De tot felul. Mari, mici. Culori vii împestriţează pitoresc accidentatul nostru aeroport.

Iată-i pe toţi:

1. Ing. Frimm pe avion Nardi.
2. Matei Ghica Cantacuzino pe avion Klemm 35
3. Grohovac Cazimir pe avion RWS 13.
4. Miclenda Vlad pe avion Tatra 201.
5. Lucacovic I. pe avion B 150.
6. Tlapak pe avion B 550.
7. Ing. Lindner pe avion Renault Aiglon.
8. Kotarac R. pe avion Fizir T.
9. Ing. Zvoboda Z., pe avion D 555.
10. Krejci Ladislav pe avion Tatra 101.
11. Frantisec Kotiba pe avion B 150.
12. Dr. Miklenda Vlad, pe avion Tatra 201.
13. D-na Nadia Russu, pe avion Bücker.
14. Petr Miroslav, pe avion B. 150.
15. Ing. R. Corbu pe avion Icar Universal.
16. Lunak Antoniu pe avion B 51 b.
17. Milenkovic R., pe avion B 555
18. Plecity & Miroslav pe avion B 555.
19. Forejtnik Emil pe avion Praga E.
20. Anastasijevik M. pe avion Sim X.
21. Ing. I. Cociaşu pe avion Hawk.
22. Bjelanovic M. pe avion RWD 13.
23. Mark Ivan pe avion Puss-Moth
24. Vlasak pe avion B 51.
25. Steinbauer Jan pe avion B 50.
26. Kadlcak pe avion B 50.
27. Echipaj cehoslovac pe avion Praga E.
28. Echipaj cehoslovac pe avion B 50.
29. Kluka M. pe avion B 51 b.
30. Lostak Ladislav pe avion B 50.
31. Forejtnik Emil pe avion Praga E 114.
32. Volarik Josef pe avion Sim X.
33. Baros Josef pe avion Puss-Moth.
34. Inginer Protiva pe avion B 51 b.
35. Arsenijevic M. pe avion Sim VI a.
36. Zeleznikova Ana pe avion Zlin XII.

CONCURENŢII ROMANI

Din opt plecaţi, am văzut cum doi: d. Virgil Kerciu şi cuplul Ionescu au eşit din concurs. Situaţia celorlalţi este următoarea.

Intâi d-na Nadia Russo, admirabila revelaţie a acestui concurs. Singură la bord, serioasă, modestă, a ales o medie relativ redusă, având ca primă ţintă să reziste întregului parcurs de 4000 km. Şi până acuma a reuşit, neavând decât minime penalizări, pe cari dealtfel toţi concurenţii aproape le au.

Matei Ghica Cantacuzino, se menţine deasemeni bine în categoria sa.

Cum de altfel şi inginerii Lindner şi Cociaşu.

Inginerul Corbu grăbit din cauza treburilor cari îl aşteaptă în Bucureşti, nu a prea avut timpul să se ocupe de concurs şi a... întârziat cam mult la etape.

Frim, va putea pleca astăzi mai departe, datorită muncii excelentului mecanic al escadrilei de experienţe, renumitul Bombonel. El are prime şanse întrucât îşi poate permite cele mai mari medii, ceeace este relativ încurajat de regulamentul concursului.

Astăzi, începând dela orele 6 dimineaţa concurenţii decolează în etapa III-a, spre Belgrad.

Avioanele concurenţilor pe aeroportul Băneasa

Congresul Federaţiei internaţionale de canotaj la Milano

Milano, 31. — Cu prilejul campionatelor europene de canotaj, s'a deschis azi aci congresul Federaţiei Internaţionale de Canotaj.

Congresul a aprobat afiliarea Finlandei în federaţia internaţională.

Propunerea Germaniei privitor la organizarea concursurilor femenine de canotaj va fi studiată de o comisie specială, care va înainta un raport congresului viitor.

S'a hotărît ca viitoarele campionate europene să aibă loc la Treboni (Cehoslovacia).

Clasamentul fatal

ROMAN **de Alfredo BOZARDO**

In timp ce se întorcea acasă, comisarul Ziori află că celebrul jucător de football Zahio Morsini, centrul înaintaş al echipei naţionale italiene, a căzut victimă unui accident mortal, de automobil.

Cu un taxi, acesta se îndreaptă spre locul nenorocirei, unde, cu toată ora târzie, se adunase un mare număr de curioşi.

Primele indicaţii i-au fost date de gazetarul sportiv Armando Morell, iair după unele sumare constatări, s'a putut deduce că Morsini nu a încercat nimic spre a se salva. In maşină, a fost găsită o batistă femeiască.

Va trebui să cercetăm şi să descoperim proprietara, care trebue să fi fost de curând în maşină şi ne poate da relaţii importante, asupra stării sufleteşti de aseară, a lui Morsini.

O nouă cercetare nu a dus la nici un alt rezultat.

Cred că se poate ridica această ralbă, se adresă Ziori tânărului subcomisar, care se apropiase între timp.

Nu mai spune nimic.

Dar, pentru orice eventualitate, pune un specialist să examineze frânele.

— Bine, dar cadavrul?

— Se poate ridica şi cadavrul,

— Se poate ridic aşi cadavrul, dar un doctor — de ex. Dolcini — să-l examineze cu atenţie pentru a stabili dacă nu cumva moartea i-a survenit înainte şi în mod independent de accident; în acest caz, să specifice datorită cărui fapt, iar în caz contrar, ce motiv a determinat pierdere a controlului, nenorocitului Morsini.

Imi vei comunica rezultatele astăseară.

Voi trece pe la d. comandor să-l înştiinţez, că iau asupra mea această afacere.

Aşa că tu eşti dispensat.

Morelli, care asculta, surâse văzându-şi ipotezele acceptate.

Dealtfel, după ce a dat toate dispoziţiile subalternului său, Ziori se întoarse către el:

— Dvs. nu ştiu cum să vă mulţumesc pentru concursul pe care mi l-aţi dat.

Şi am speranţa că ne vom mai întâlni!

— Atunci—se grăbi Morelli—dacă ceiace spuneţi nu e din simplă politeţe, aş fi bucuros să vă pot revedea.

— Şi dece nu?—răspunse comisarul.

— Atunci, dacă îmi permiteţi, o să vă vizitez la poliţie. Aş vrea să urmăresc îndeaproape desfăşurarea acestei afaceri. E inutil cred, să spun că voi respecta secretul profesional.

— O să vă primesc, cu plăcere — completă cordial Ziori.

U

TESTAMENTUL RUART

Imediat ce s'a întors la San Zedele, comisarul Ziori a căutat colecţiile de ziare, a întrebat toţi colegii şi subalternii — pe cari îi ştia amatori de football — s'a dus în oraş pentru a clarifica, personal anumite lucruri şi insfârşit, spre seară, era convins că reconstituise cu cea mai mare precizie, în toate amănuntele, tot ceiace privea faimoasa moştenire scoţiană.

Moştenitoarea — Ada Quartara — era o fată drăguţă de 18 ani, pentru care milioanele scoţiene căzuseră ca din cer, cu atât mai mult, cu cât nu-şi aducea decât vag aminte despre un unchi care — în timpuri îndepărtate — emigrase în Anglia, de unde nu mai dase nici un semn de viaţă.

Rămasă orfană — mama îi murise cu un an în urmă — Ada fugise din casa unei mătuşe, la Cremona, oraşul ei natal, la prima ocazie care îi permisese a-şi câştiga singură pâinea; câştigată cu greu, fără îndoială, această pâine era totuşi mai puţin amară decât aceia pe care i-o ofereau rudele.

Se angajase dactilografă şi ajutoare contabilă la o bancă, unde a lucrat până la primirea vestei despre neaşteptata moştenire, omorînd între cifre şi scrisori cu cuvinte prescurtate dorinţa ei arzătoare de viaţă, dragoste şi bucurie.

Intr'adevăr, se părea că acest vis i-l putea realiza un băiat bun care o însoţea, aproape în fiecare seară dela bancă, până la uşa pensiunei unde locuia — după cum afirmase comisarului fiind întrebată, însăşi proprietara pensiunei — dar cine era acest tânăr, care dealtfel nici nu mai fusese văzut după primirea marei veşti, şi eventualele proecte de căsătorie ce aveau să urmeze, nu putea spune nimic.

Intr'o seară, când Ada veni la pensiune posomorîtă şi fără obişnuita companie, găsise—după cât povestea tot d-na Tereza, proprietara pensiunei — un mic bilet intr un plic şi o carte de vizită.

Scrisoarea îi venea dela Cremona şi îi comunica printre altele, că un agent particular cu câteva luni înainte, fusese pe acolo să se intereseze despre familia ei şi îi luase noua adresă.

Fata nu i-a vorbit despre conţinutul biletului, dar d-na Tereza credea că era vorba de scuzele logodnicului, pentru absenţa din acea seară, deoarece uşoara întristare dispăruse de pe obrazul Adei.

Cât priveşte cartea de vizită, doamna Tereza putea să-i dea toate lămuririle necesare, datorită faptului că o primise personal din partea avocatului milanez Pais, care pomenise despre o moştenire de milioane şi o invitase pe Ada pentru a doua zi, la ora 10, la hotel „Imperial".

Pe cartea de vizită era notat numele persoanei despre care trebuia să se intereseze: John Craig-Gasgow.

Vestea despre moştenirea de milioane, confirmată oarecum şi de scrisoarea din Cremona, care vorbea de agentul particular, făcuse să bată inima fetei care, renunţând la slujbă, se prezentă la ora indicată, la hotel.

Şi iată cum s'au petrecut lucrurile — după cele povestite de ea fetelor din pension, când a venit să-şi ia rămas bun.

❖

— Domnul John Craig, vă rog?

Oh! Cum îmi tremura glasul când pronunţam „Gion" ca englezii şi Craig ca italienii.

— Acolo, domnişoară, în salonaşul acela; sunteţi aşteptată (ce surâs amabil, la directorul acela!)

In micul salonaş, patru persoane aşezate foarte comod în fotolii, cu nepăsarea specifică anglo-saxonilor, s'au întors privind-o cu curiozitate. Doi bărbaţi şi două femei.

— Domnul John Craig, vă rog, — repetă.

Unul din cei doi bărbaţi — de statură înaltă, obrazul uscat, atletic, în vârstă, îmbrăcat „sport", cu haine cadrilate, şapcă în cap, cu o mică lulea în gură şi părul puţin roşcat — îi întinse mâna prietenos.

— Yes. Iam John Craig.

(Urmare în numărul de mâine)

Citiţi UNIVERSUL LITERAR